

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๙๗๘/๒๕๕๐ ข้อตกลงที่รวมค่าล่วงเวลาเหมาจ่ายไปกับค่าจ้าง
ในเวลาทำงานตามปกติโดยไม่มี การคิดค่าล่วงเวลาที่ทำจริง เป็นการเอาเปรียบลูกจ้าง ทั้งมี
ลักษณะเป็นการผูกพันให้ลูกจ้างต้องยอมทำงานล่วงเวลาตลอดไปโดยนายจ้างไม่จำเป็นต้องได้รับ
ความยินยอมจากลูกจ้างเป็นคราวๆ ไป และโดยไม่คำนึงถึงความจำเป็นที่นายจ้างจะต้องให้ลูกจ้าง
ทำงานล่วงเวลาอีกด้วย จึงมีวัตถุประสงค์เป็นการต้องห้ามชัดแจ้งชัดต่อพระราชบัญญัติคุ้มครอง
แรงงาน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน และตกเป็นโมฆะ
ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๕๐ อัตราค่าจ้างรายเดือน เดือนละ ๒๒,๐๐๐
บาท จึงถือเป็นเพียงอัตราค่าจ้างสำหรับระยะเวลาทำงานปกติจำนวน ๘ ชั่วโมงเท่านั้น ลูกจ้างยังมี
สิทธิได้รับค่าล่วงเวลาเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก

จาก คำพิพากษาศาลแรงงานที่สำคัญ โดย ศาสตราจารย์เกษมสันต์ วิลาวรรณ